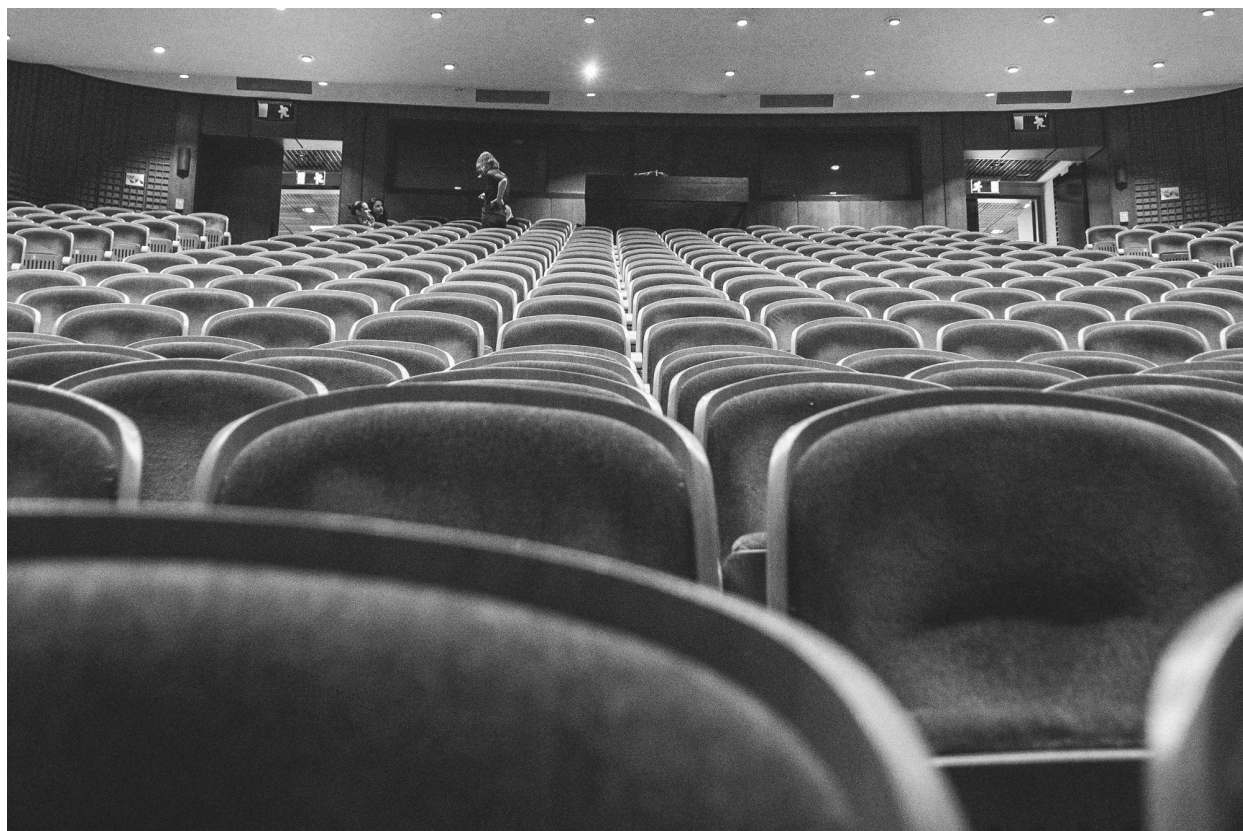

Λόγοι Θεάτρου [3-9 Μαΐου 2018]

 rejected.gr/logoi-theatrou-0305/

May 3, 2018

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* **φωτογραφίες** | λευτέρης τσινάρης */* **επιμέλεια** |
ιάκωβος καγκελίδης

...και ποιος σου είπε ότι δεν είναι όλα θέατρο;

Πέντε ηθοποιοί με ελάχιστα χρόνια στην πλάτη τους από όταν βγήκαν από τη Σχολή, αλλά με την «τρέλα» να κάνουν πραγματικότητα το όνειρο που κάθε φοιτητής υποκριτικής έχει, κοινώς να έχουν μια θεατρική ομάδα και να «αρθρώνουν» το δικό τους λόγο στον θεατρικό χώρο, η ομάδα θεάτρου ΘΕΣΗ, επέστρεψε στην «γενέτειρα» της, τη Θεσσαλονίκη, το περασμένο Σαββατοκύριακο, με τον «Δον Κιχώτη» του Θερβάντες, σε σκηνοθεσία Ταξιάρχη Χάνου-και δασκάλου τους. Μια καλοστημένη, καλοδουλεμένη παράσταση, με ευαισθησία, χιούμορ και «φως» στα αναμενόμενα, «συνηθισμένα» μας, θεατρικά «ύδατα», ήρθε στη πόλη και έδωσε τη νεανική ορμή που σου γλυκαίνει τη καρδιά. Ο Αχιλλέας Αναγνώστου, ο Γιάννης Σαμψαλάκης, η Μαρία Χάνου και η Τρυφωνία Αγγελίδου με ταλέντο να κάνουν τα πάντα και αγάπη να δώσουν στο καθετί (το βλέπεις σε κάθε λεπτό της παράστασης) μόνο χαμόγελο σου παρέχουν, σε όλη τη διάρκεια του έργου. Ειδική μνεία, στον Διαμαντή Αδαμαντίδη, που πέρα από τη σκηνική και ερμηνευτική του αρτιότητα, ως μουσικός της παράστασης, έγραψε μελωδίες και τραγούδια για τη παράσταση που καταδεικνύουν το ενδιαφέρον για τη σπουδαιότητα που θα έχουν τα επόμενα επαγγελματικά του βήματα.

... και ποιος σου είπε ότι στα «ξένα» φεστιβάλ, το «δικό» μας θέλω δεν ηχεί;

«After the campsite: από εδώ και πέρα». Ο Μιχάλης Σιώνας, μετά το «Αγόρι με τη βαλίτσα» και το «Δε σε ξέχασα ποτέ», επέστρεψε στη σκηνοθεσία-από την οποία στιγμή πλέον δεν πρέπει να φύγει-με ένα project βασισμένο στον μετανάστη το 2018, που θα παρουσιαστεί σε φεστιβάλ στη Στουτγκάρδη. Ένα τόσο βαθιά αληθινό, όσο και κυνικό κείμενο, που με τον πιο απλό τρόπο σε μπάζει στα άδυτα των σκέψεων που «θάβεις» ολοένα μέσα σου. Σκέψεις που χώνεις σε sleep mode και αφήνεις το μυαλό σου ανενεργό να πορεύεται με απάθεια στη ζωή που-κάποτε-σε θέλησε διεκδικητή. Όχι, φίλε μου. Αυτή η παράσταση σου γκρεμίζει τα στεγανά. Μεμιάς. Τετάρτη, Πέμπτη και Παρασκευή στις 21.00 το βράδυ, στο Βασιλικό Θέατρο. Γιάννης Τσεμπερλίδης, Τιμολέων Παπαδόπουλος και Στεφάνια Ζώρα στις επάλξεις της ουσίας. Στο κόκκινο, μάγκα μου. Στη πληγή που «τρέχει αίμα» και πρέπει να φροντίσεις, διαφορετικά.

... και ποιος σου είπε ότι η αγάπη είναι κόκκινο μπαλόνι που πετάει ψηλά;

«Η Επανένωση της Βόρειας με τη Νότια Κορέα» του Ζοέλ Πομμερά.« Η αγάπη δεν υπάρχει. Η αγάπη είναι μια επινόηση. Ένα παιχνίδι του μυαλού. Η αγάπη είναι ένα είδος αρρώστιας που μας κάνει να κάνουμε πράγματα τρελά, επικίνδυνα.» Η Πειραματική Σκηνή της Τέχνης επέστρεψε στο θέατρο Τ, με ένα υπέροχο κείμενο. Ένα έργο, κολλάζ μικρών ιστοριών ανθρώπων που θυμούνται ή ξεχασαν, γνωρίζουν ή δεν έμαθαν, κέρδισαν ή έχασαν, το τι θα πει αγάπη. Μουσικάρες με την υπογραφή Lobac, Full House. Και η Σοφία Βούλγαρη μαζί με τον Ηλία Παπαδόπουλο και την-μόλις βγήκε στο ελληνικό θέατρο-Ζωή Λαζαριώτου να είναι η ελπίδα για τη «μικρή» -πολιτιστικά- Θεσσαλονίκη, στις μέρες μας. Χαίρεσαι να τους βλέπεις να παίζουν.

.. και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση γι αυτή την εβδομάδα;

«Ορφανά» στο φουαγιέ του θεατρικού κέντρου της πόλης. Μια παράσταση φτιαγμένη με λεπτομέρεια και μεράκι. Δεν έχει τίποτα λιγότερο από το άψογο, τούτο το δώρο «ταξίδι». Ο Τάκης Τζαμαργιάς σκηνοθέτησε ιδανικά την Ελένη Θυμιοπούλου και τον Χρίστο Στυλιανού. Η πρώτη «δομεί» μια άκρως ιδιότυπη θηλυκή ερμηνεία και στην προσφέρει απλόχερα. Ενώ, ο δεύτερος, μόνο δεύτερος μας έχει αποδείξει όλα αυτά τα χρόνια, ότι δεν μπορεί να υπάρξει. Πάντα σε διαφορετικές προσεγγίσεις ρόλων, με δουλειά και ταλέντο ο Χρίστος Στυλιανού συνεχίζει. Αλλά, η μεγάλη χαρά της παράστασης είναι άλλη! Ο-μόλις 21 χρονών- Χρήστος Διαμαντούδης στον πρωταγωνιστικό ρόλο-«μοχλό» για όλο το έργο, είναι συγκλονιστικός. Και είναι μόλις εικοσιενός. Δες την παράσταση και η καρδιά σου θα σημειώσει με μολύβι και χαρτί τούτη τη βραδιά. Θα κρατήσει μια ενωμένη τριάδα- ευτυχησμένα άγριας- χαρακιάς που σε αγαλλίασε με τη ρωγμή της. Για πάντα.

Τελειώνοντας, ρώτησα τη Σοφία Βούλγαρη που πρωταγωνιστεί στην «Επανένωση» στο θέατρο Τ, τι σημαίνει για εκείνη, αγάπη. Και η Σοφία για την αγάπη απάντησε...

«Δύο μήνες πριν, στην αρχή των προβών μας όταν προσπαθούσαμε να κατανοήσουμε την «Επανένωση της Βόρειας με την Νότια Κορέα» για την οποία μιλάει ο Ζοέλ Πομερά, μας ζήτησε η Χριστίνα Χατζηβασιλείου, να γράψουμε σ' ένα χαρτί τι σημαίνει αγάπη για τον καθένα χωριστά. Με μεγάλη έκπληξη διαπιστώσαμε πως αγάπη για τον καθένα μπορεί να σημαίνει ένα σωρό διαφορετικά πράγματα αλλά μ' ένα κοινό παρανομαστή. Οτιδήποτε προσφέρει ζεστασιά στην καρδιά. Και τότε γύρισα κάμποσα χρόνια πίσω όταν έγραφα στα λευκώματα του σχολείου «Αγάπη λέξη ιερή ,αγάπη λέξη θεία, πάρτε για παράδειγμα Αμερική -Ρωσία!» Αφού αναστέναξα για τα χρόνια που πέρασαν, συνειδητοποίησα πως η έννοια της αγάπης είναι διαφορετική σε κάθε ηλικία.

Όταν είσαι παιδί, η αγάπη αντιπροσωπεύει την αποδοχή και την ασφάλεια που δίνει η αγκαλιά της μάνας. Σου λέει η μαμά «σ' αγαπώ» και δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. Είναι όλη σου η δύναμη. Στην εφηβεία, τα πράγματα λίγο μπερδεύονται με το σεξουαλικό ένστικτο. Ο έρωτας σε κυριεύει και γίνεται ο κόσμος όλος, η αγκαλιά του πόθου. Στα νεανικά μας χρόνια, αγαπάμε πολλά και διαφορετικά πράγματα αλλά κυρίως τα όνειρα μας, τους εαυτούς μας και λιγότερο τους άλλους. Τώρα στην ηλικία που είμαι, που δεν με λες πια μικρή... αλλά ούτε και μεγάλη, η αγάπη τείνει να γυρίσει σ' εκείνη την παιδική απλότητα. Μια ζεστή αγκαλιά, ένα χαμόγελο, ένα ήσυχο «σ' αγαπώ». Με τη διαφορά πως η προσφορά είναι μεγαλύτερη απ' την αποδοχή αυτή τη φορά. Θέλεις να γίνεις εσύ η αγκαλιά, θέλεις να φροντίζεις, να θαυμάζεις και πάνω απ' όλα να συγχωρείς...

Υ.Γ. Όσο για την Αμερική Ρωσία, αυτή η αγάπη παραμένει αναλλοίωτη και διαχρονική...

Related posts:
